

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 496

гр. Стара Загора, 08.04.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на осми април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно частно гражданско дело № 20265500500230 по описа за 2026 година

Производството е образувано по частната жалба на „С.К.“ ООД гр.С., чрез адв. Х. М., против заповед за изпълнение № 23 от 14.01.2026г., издадена ч.гр.д. № 28/2026 г. по описа на Районен съд – Р., в частта за присъдените разноски за адвокатско възнаграждение.

Излага съображения, че делото било заведено при условията на злоупотреба с право по смисъла на чл. 3 ГПК. Заявителят не предприел действия за уреждане доброволно на отношенията между страните, а от своя страна кредиторът по никакъв начин не бил дал повод за завеждане на настоящото производство. Ответното дружество не било отказало да заплати дължимите суми, като едновременно с това не било получило възможността да извърши плащането по извънсъдебен начин. Позовава се на практиката на СЕС, която дава указания на националните съдилища в смисъл, че основният критерий, който съдът следва да прилага при разпределянето на разноските по дела, е именно добросъвестното упражняване на права от страна потребителя, както в съдебния, така и в извънсъдебния етап от отношенията му с търговеца - Решение на Съда от 13 юли 2023 г. по дело С-35/22 на СЕС, Решение на Съда от 21 март 2024 г. по дело С-417/22 на СЕС.

Счита, че съобразно установената съдебна практика съдът бил длъжен служебно да следи дали извършваните пред него процесуални действия отговарят на правилото за добросъвестност, която страните си дължат по силата на чл. 3 от ГПК, като при установяване на поведение, несъобразено с това правило, съдът не следвало да уважава неоснователните искания на страните, а да ги дисциплинира със средствата на ГПК, както и да преустановява действия, съставляващи злоупотреба с право. Посочва съдебна практика.

Моли съдът да отмени процесната Заповед в частта, в която в полза на

заявителя са присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 204.50 евро.

В условията на евентуалност, моли съдът да съобрази актуалната съдебна практика на наднационалния и националния съд и извода, че не е обвързан от минималните размери на възнагражденията по Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и разрешението да намали първоначално претендираното възнаграждение. В случая не е налице и никаква фактическа и правна сложност, нещо повече, вземането се основава на влязло в сила съдебно решение. Предвид липсата на каквато и да било фактическа и правна сложност, вида на спора и интереса на заявителя, моли адвокатското възнаграждение да бъде редуцирано до 50 лева.

Моли, съдът да отмени Заповед за изпълнение № 23/14.01.2026 г. в частта за разноските и вместо това да остави без уважение искането на заявителя за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана правна защита и съдействие в заповедното производство, евентуално да намали същото до 50 лева.

Ответникът по частната жалба П. Г. Г., чрез мл.адв. Т. Д. от АК – П., в подадения в срока отговор оспорва частната жалба като неоснователна. Счита, че не са налице основанията, посочени в частната жалба за изменение в частта за разноските на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 23/14.01.2026г. по ч. гр. д. № 28/2026 г. по описа на Районен съд – Р. и следва съдът да остави в сила горепосочената заповед в частта за присъдено адвокатско възнаграждение като правилно и законосъобразно.

Излага съображения, че от материалите по делото и представените договор за правна защита и съдействие и пълномощно се установявало, че заявителят бил защитаван от процесуалния представител мл.адвокат Т. Д. от АК - П.. По делото липсвали данни за уговорен размер на адвокатско възнаграждение, т.е. твърденията за договорена безплатна правна помощ не били опровергани, а и насрещната страна не оспорвала този факт. По същество тези разноски били поискани в заявлението за издаване на заповед по чл. 410 от ГПК, като ясно и недвусмислено адвокатът отразил, че ищецът се защитава от процесуалния представител при условията на чл. 38 ал.1, т.2 от ЗА и присъждането на адвокатско възнаграждение било по преценка на съда.

Неоснователни били твърденията на насрещната страна, че дружеството нямало възможност да извърши плащане по извънсъдебен начин, доколкото претендираните суми били по неравноправни клаузи в договор за потребителски кредит, а дружеството имало една година да възстанови заплатените суми или въобще да не изисква и приема плащане по тези клаузи от договора.

Неоснователни били възраженията на насрещната страна за прекомерност на присъденото адвокатско възнаграждение, тъй като представителите на длъжника претендирали заплащане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 168.73 евро по идентични дела за издаване на заповед за изпълнение, предвид факта,че юрисконсултът бил назначен на

трудова правоотношение и това било част от задълженията му. Отделно процесуалният представител на длъжника определял възнагражденията си съгласно Наредба № 1 от 2004г., като за отделни процесуални действия по дела получавал възнаграждения в размер на 480 лева с ДДС. Счита, че в практиката си съдебния състав съобразил Решение от 25.01.2024г. по село С-438/22 на СЕС, както и е практиката на ВКС, според която НМРАВ има ориентиращ характер при определяне на адвокатското възнаграждение, но не забранява съда да присъжда възнаграждения предвидени в нея.

Моли съдът да остави подадената частна жалба за изменение в частта за разноските на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК № 23/14.01.2026г. по ч. гр. д. № 28/2026 г. по описа на Районен съд - Р. без уважение като неоснователна.

Съдът, след като обсъди направените в жалбата оплаквания, становището на другата страна и провери допустимостта ѝ намери за установено следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт. Внесена е дължимата държавна такса за образуване на въззивно частно производство.

С обжалваната заповед Районен съд – Р. е присъдил на заявителя П. Г. Г. разноски по делото за адв. възнаграждение в размер на 204.50 евро.

Видно от приложеното електронно ч. гр.д. № 28/2026г. по описа на РРС е образувано по заявление на П. Г., чрез мл. адв. Т. Д., срещу „С.К.“ ООД гр. С. за вземане от 54.71 евро, заедно със законна лихва от 12.01.2026г. Изложил е подробни съображения в заявлението от какво правоотношение произтича вземането – договор за потребителски кредит, позовал се е на неравноправни клаузи и недействителност на договора, като претендираната сума произтича от неоснователно обогатяване, поради недължимо заплатена сума по недействителен договор за потребителски кредит.

Поискал е присъждане на разноски по реда на чл. 38 ЗА за оказана безплатна правна помощ на заявителя – потребител.

По делото е подадено възражение по чл. 414а от длъжника „С.К.“ ООД, в което заявява ,че дружеството е изпълнило задължението по издадената заповед за изпълнение за дължимата сума за главница и държавна такса и възражава срещу присъденото адвокатско възнаграждение. Прилага платежно нареждане за сумата 68.38 лева.

В подадено по делото становище заявителят, чрез пълномощника си е посочил, че е получил частично плащане по издадената заповед за изпълнение за главницата и държавната такса и не е получил плащане да адв. възнаграждение.

Въззивната инстанция намира, че при наличие на отговорност на насрещната страна за разноски съгласно правилата на чл. 78 ГПК, за да се присъди адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. пред съответната инстанция, е достатъчно по делото да се установи наличието на

изявления за оказване на безплатна правна помощ на някое от основанията по т. 1-3 на чл. 38, ал. 1 ЗАдв. В чл. 38 ЗАдв. липсва изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключването на договора за правна помощ. Правото на адвоката да получи възнаграждение за своя труд е изрично прогласено в нормата на чл. 36, ал. 1 ЗАдв. и той не може да бъде лишен от него, щом са налице предпоставките по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. за присъждането му.

С оглед решение на СЕС от 25.01.2024 г., постановено по дело С-438/22 г., при определяне размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл. 38 ЗАдв., съдът не е обвързан от посочените в Наредба № 1/09.07.2004г. минимални размери на адвокатските възнаграждения. Възнаграждението на адвоката следва да бъде определено при съобразяване фактическата и правна сложност на делото, както и съобразно действително извършената работа.

Съгласно съществуващата съдебна практика на ВКС, приетата от Висшия адвокатски съвет НМРАВ, към която чл. 38 ЗА препраща, не намира приложение в никоя част, тъй като противоречи на правото на ЕС. Задължителни остават разясненията в т. 3 от Тълкувателно решение № 6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС за процесуалните правомощия на съда и критерия за упражняването им, израз на основното начало в гражданския процес за социална справедливост и достъп до правосъдие. Съчетано се прилагат принципа за достъпност до адвокатска защита като гаранция за достъп до правосъдие, възмездният характер на тази защита със зачитане на разумно и пропорционално възнаграждение /чл. 38, ал. 2 ЗА, чл. 36, ал. 2 ЗА/ и правилата за възлагане отговорността за разноски съобразно изхода на делото в гражданския процес /чл. 78 ГПК/. Отчита се разумната връзка на пропорционалност между използваните средства и целите, които трябва да бъдат постигнати - справедливо възмездяване на положения от адвоката труд, при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото и действително извършената работа, без за съда да са обвързващи диктуваните минималните размери по приетата от Висшия адвокатски съвет Наредба № 1/2004 г. /в този смисъл - определение № 1640/04.04.2024 Г. по ч. гр. д. № 3549/2023 г. на ВКС, III г. о.; решение № 409/26.06.2024 г. по гр. д. № 1857/2023 г. на ВКС, III г. о. и др./.

Настоящият съдебен състав намира, че фактическата и правна сложност на процесното заповедно производство, макар и да не е висока, обуславя присъждането на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1 ЗАдв. в приетия от районния съд размер. Това е така, защото процесуалният представител на заявителя – мл. адвокат Д. е изготвил заявление, в което е описал подробно фактическата обстановка и обстоятелствата, на които основава вземането си. Самото производство за издаване на заповед за изпълнение не е сложно и е бланково, но преди изготвяне на заявлението пълномощникът на заявителя се е запознал с писмени документи, издирил е приложимите материално –

правни норми и съдебна практика. При извършване на преценка на възнаграждението на адвоката следва да бъде отчетен и материалния интерес по спора, който не е висок. С оглед на горното, присъденото от районния съд адвокатско възнаграждение в полза на мл. адв. Д. – 204.50 евро въззивният съд намира, че е разумно и пропорционално на интереса по делото и на извършената от адвоката работа в заповедното производство. За да достигне до този извод, настоящият съдебен състав съобрази и пазарната цена на труда към момента на предоставяне на адвокатската защита. Ето защо наведените с частните въззивни жалби оплаквания за несправедливост и прекомерност на възнаграждението се явяват неоснователни.

Неоснователно е оплакването в частната жалба, че при завеждане на заповедното производство е налице злоупотреба с право, тъй като потребителят не предприел действия за доброволно уреждане на отношенията между страните. Неоснователно е оплакването, че кредиторът по никакъв начин не е дал повод за завеждане на производството. След като кредиторът е взел процесната сума от длъжника по потребителския кредит, която не му се дължи, той вече е дал повод за завеждане на съдебно производство за връщане на неоснователно събраната сума.

Предвид изложеното, частната жалба се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а обжалваната заповед за изпълнение в частта за разноските като правилна следва да бъде потвърдена.

Мотивиран от изложеното, Окръжният съд,

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА заповед за изпълнение № 23 от 14.01.2026г., издадена ч.гр.д. № 28/2026 г. по описа на Районен съд – Р., в частта за присъдените разноски за адвокатско възнаграждение.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____